

[Jørgen Estrup]

Lad mig så blot til slut sige, at spørgsmålet om en bistandsmission og en ambassade kan man jo diskutere. Det eneste, der er oplagt i øjeblikket, er, at ordningen med en rejsende ambassadør i hvert fald er utilfredsstillende. Det er det for dem, der arbejder på danske projekter i Nicaragua og i andre centralamerikanske lande, og det er det også for orienteringen af os i Folketinget og af andre rundt om i Danmark.

Jeg tror, at forslagsstillerne såvel til B 38, altså Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre, som til B 8 er meget enige om hovedprincipperne i det, der skal ske her, og jeg ser hen til, at vi relativt let vil kunne finde sammen om en fælles holdning. Det havde måske været pynteligt, om vi kunne have gjort det allerede før debatten.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Sig mig, har hr. Jørgen Estrup overhovedet ikke hørt efter, hvad jeg sagde, siden han kan stå her og beskyldte regeringen for ikke at have sat bistanden i vejret og ikke at have lyttet til signalerne? Jeg har lige forklaret hr. Jørgen Estrup, hvordan bistanden allerede næste år vil overstige det beløb, som efter hr. Jørgen Estrups eget beslutningsforslag er det, der bør stræbes efter. Men lad det nu ligge!

Hr. Jørgen Estrup sagde, at der var en dansker, der var blevet dræbt på et dansk projekt, og at jeg ikke havde villet gribe ind. Jeg vil meget gerne have at vide, hvad det var, for det kender jeg ikke noget til.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Hvis udenrigsministeren selv ville lytte, behøvede han ikke at beskyldte mig for ikke at lytte. Jeg sagde for det første, at det, der skilte regeringspartierne og forslagsstillerne, i høj grad var gavebistanden, og jeg tror ikke, ministeren påstod, at gavebistanden var sat i vejret til de 100 mio. kr.

Dernæst sagde jeg ikke, at det var en dansker, der var blevet slået ihjel på et dansk bistandsprojekt; jeg sagde, at på et dansk bistandsprojekt var der en ansat, der var blevet slået ihjel, og det havde man ikke ønsket at reagere på. Det viser noget om de vanskeligheder, der er ved at føre dansk bistandspolitik.

(Kort bemærkning).

Riishøj (SF):

Jeg vil bare henvise til den rullende 5-årsplan, hvori der står, at der er en beløbsramme de næste fem år for hjælp til Nicaragua på 50 mio. kr., og jeg vil spørge udenrigsministeren, om ikke det er sandt, at der i den rullende 5-årsplan årlig er afsat 50 mio. kr. til Nicaragua. Sådan har jeg læst det, det står højt og tydeligt. Et år kan det komme op på 100 mio. kr., og så går der formodentlig to år med måske 10 mio. kr., og på den måde får man et gennemsnit på 50 mio. kr. Det går jeg ud fra er rigtigt – ellers må udenrigsministeren korrigerer mig – og så er der klart uenighed om beløbsrammen, når regeringens egen 5-års-plan opererer med et tal, der er halvt så højt som det, der er angivet i begge beslutningsforslagene.

(Kort bemærkning).

Hans Hækkerup (S):

Jeg synes også, der kan være grund til at sige til udenrigsministeren, at sandheden er, at dansk bistand til Nicaragua har ligget på et væsentlig lavere niveau end den norske og svenske, og det på trods af at vi i dette Folketing i november 1985 vedtog en dagsorden om forøgelse af bistanden. Det var det, vi påpegede under debatten i maj i år, og det var det, der var baggrunden for, at vi var nødt til at fremsætte et beslutningsforslag, så vi får den forøgelse, Folketinget ønsker.

Yvonne Herløy Andersen (CD):

Udenrigsministeren har givet en god og grundig redegørelse for, hvorfor de to beslutningsforslag ikke er nødvendige. I sit indlæg kom ministeren ind på det, det vel egentlig drejer sig om: at demonstrere forskellen i opfattelsen af, på hvilken måde Danmark bør markere sin holdning til den amerikanske administrations politik i Mellemamerika.

CD ønsker ikke og har aldrig ønsket, at man fra dansk side skal fortælle USA, hvordan de skal tilrettelægge deres udenrigspolitik. Vi ønsker heller ikke at ændre den bistandspolitik, som regeringen har ført gennem nogle år.

Tilbage er alene spørgsmålet om, hvor den danske repræsentation skal opholde sig, og det spørgsmål mener vi at regeringen efter denne debat vil tage op til overvejelse og nå til en beslutning om.